

COMUNICAT COMUN

cu privire la vizita în Republica Democrată Vietnam a delegației de partid și guvernamentale a Republicii Socialiste România

(Urmare din pag. 1)

toată Indochina, provocând noi crime odioase împotriva popoarelor indo-hinze.

Popoarele vietnameze, laotian și cambodgian, hotărâse să lupte împreună și să învingă împreună asanatul comun și autoritarismul imperialist și a coordonat operațiunile și, urmând spiritul declarației istorice a conferinței la nivel înalt a popoarelor din Indochina, au intrat și mai mult solidaritatea lor în Vietnam, să dobândească libertate și demnitate națională.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

rea libertății și demnității naționale se bucură de solidaritatea activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Exprimând sentimentele de prietenie milenară și de solidaritate activă a tuturor forțelor progresiste din lume și este invincibil.

Inrăutățire a situației în Irlanda de nord

BELFAST 20 (Agerpres). — Situația din Irlanda de nord s-a înrăutățit din nou, iar autoritățile engleze au trimis de urgență noi trupe în această provincie. În prezent, numărul militarilor britanici dislocați în Ulster este estimat la 10.000. Un purtător de cuvânt oficial a declarat că, în zilele următoare, vor sosi la Belfast noi detașamente de militari britanici.

După cum informează agențiile de presă, sporește efectele de război ale dislocației în Irlanda de nord este o consecință a exploziilor tot mai numeroase înregistrate în ultima vreme în Belfast, dar trupele britanice au și rolul de a asigura ordinea în timpul unor manifestații tradiționale organizate în

capitala nord-irlandeză de populația protestantă. Circa 3.000 de persoane participă la aceste ceremonii al căror itinerar include și o parte din cartierul populat de etnie catolică. Pentru a evita eventualele ciocniri între membrii celor două comunități, circa 2.000 de militari au fost mobilizați să supravegheze în mod strict desfășurarea manifestațiilor care vor avea loc aproape zilnic până la 12 iunie, când se vor încheia cu o mare paradă.

Agencia France Presse relevă că simțită după-amiază s-au și produs incidente între militari și populația locală. Soldații au tras focuri de armă în aer.

de peste hotare

Evoluția stației orbitale „Saliut”

MOSCOVA 20 (Agerpres). — Duminică la ora 11,14, stația orbitală „Saliut” a efectuat cea de-a 1.000-a rotație în jurul Pământului, dintre care 206 evoluții cu echipaj la bord. În conformitate cu programul, cosmonauții Gheorghi Dobrovolski, Vladislav Volkov și Viktor Pačev au avut o perioadă de odihnă.

Cosmonauții au anunțat, de asemenea, rezultatele observațiilor lor din ultimele 24 de ore asupra suprafeței Terrei și în legătură cu unele fenomene meteorologice. Astfel, simțită la ora 13,58, în timp ce stația orbitală „Saliut” se afla deasupra zonei de nord-vest a Africii, cosmonauții au observat o furtună de praf și echipaj la bord.

Potrivit datelor furnizate de cosmonauții și informațiilor telemetrice ale centrului de control, starea sănătății echipajului este bună, sistemele de bord și aparatura științifică ale stației funcționează normal. Zborul stației orbitale „Saliut” continuă cu succes, precizează agenția TASS.

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Premiu pentru folclorul românesc

DUMINICA A LUAT SFÂRȘIT Festivalul Internațional de folclor de la Warum (Olanda) care a avut ca scop promovarea formărilor artistice din țările europene. Medalia de aur a festivalului a fost decernată ansamblului de cintece și dansuri „Argesul” al Casei de cultură din Curtea de Argeș.

ULTIMUL DIN CEI NOUĂ COPII născuți duminică trecută la Sydney de Geraldine Broderick a decedat în cursul nopții de sâmbătă.

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

Există prea multe copii ale documentelor McNamara privind implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam pentru ca orice sentință judecătorească să zădărnicească intențiile ziarelor „NEW YORK TIMES” și „WASHINGTON POST” de a spune întregul adevăr în legătură cu motivele, dimensiunile și implicatiile intervenției S.U.A. în Vietnam precum și cu acțiunile de înșelare a opiniei publice americane și a Congresului privind consecințele politice, militare și psihologice ale conflictului. Cel puțin 30 de personalități politice americane au cunoștința de investigații Pentagonoului, dețin parte din documente sau chiar copii ale lor. Printre acestea se numără fostul președinte Lyndon Johnson, Clark Clifford, Robert McNamara, Paul McCloskey, membru liberal al partidului republican. Numai fostul vicepreședinte, Hubert Humphrey, și-a mărturisit socul de dezvăluirea studiului secret al Pentagonoului, de care susține că nu ar fi fost niciodată informat. Ceea ce în cuvintele ministrului Justiției, John Mitchell, „a provocat un rău ireparabil intereselor apărării și chiar relațiilor externe ale guvernului” sunt dezvăluirile recente asupra „angajării majore” a S.U.A. în Asia de sud-est cu girul și patul administrațiilor consecutive: Truman, Eisenhower, Kennedy și Johnson. Documentele acestor președinți Johnson aprobă încă din februarie 1964 planurile de atacare a R. D. Vietnam (sabotaje, raiduri de comandă, bombardamente de război de coastă). În acest context evenimentele care au precedat „perioada Tonkin” par mai abia decât o întâmplare. Și totuși președintele Johnson susține, la acea vreme, că nu are cunoștința de nici un fel de „planuri” de bombardare a Vietnamului de nord. În campania sa electorală el își caracteriza politica ca una „prudentă” în contrast cu opoziția lui Barry Goldwater, care era partizanul inflăcărării la politici de brutărie intervenții militare în Vietnam. Dar documentele acestor politicieni care o proclamă fostul președinte Johnson era, de fapt, reversul celeia pe care de-a o aprobă și pe care avea s-o pună în practică. După alegerea lui Johnson ca președinte a urmat declanșarea atacurilor aeriene asupra R. D. Vietnam. Publicistul

O nouă planetă?

ASTRONOMUL AMERICAN HENRY COURTEEN a declarat că a obținut „probe concludente” privind existența unui corp ceresc sau a mai multor corpuri de dimensiuni reduse pe o orbită mai apropiată de Soare decât cea a planetei Mercur. Datele au fost obținute în timpul eclipsei de Soare de la 7 martie 1970, urmărind de săvânt în sudul Mexicului, și au fost studiate și verificate ulterior de N.A.S.A. și mai multe observatoare americane, care s-au declarat în favoarea acestei ipoteze. Potrivit calculului preliminar al lui Courteen, ar fi vorba de o planetă cu un diametru de numai 835 km, care ar evolua pe o orbită cu un apoheliu de 10 milioane km, față de 58 milioane km cât are orbita planetei Mercur. El a adresat un apel astronomilor lumii să-și concentreze cercetările în această direcție.

SUB SEMNUL PRETEENIEI ROMÂNŌ-MONGOLE

CORESPONDENȚĂ PENTRU „SCINTEIA TIMERUTULUI” DE LA TRIMISUL AGERPRES, H. CIOBANU

„Sint fericit că vom fi gazde ospitaliere ale faștilui nostru oaspete, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne-a declarat tovarășul Dondogin Tevegmîd, președintele Marelui Hural Popular, membru al C.C. Partidului Popular Revoluționar Mongol. Vizita delegației de partid și guvernamentale a Republicii Socialiste România va aduce o nouă contribuție la dezvoltarea continuă a prieteniei și colaborării dintre popoarele și țările noastre care au feluri comune — construcția socialismului și comunismului.”

Ulan Bator, pe care o conduce. Actul de naștere al uniunii noastre a dat naștere revoluției din 5 octombrie 1942 — când, în condițiile grele ale războiului, pentru prima dată în istoria poporului mongol s-au deschis porțile unei instituții de învățământ superior, universității participative a științei și culturii. Dacă în anul deschiderii universității avea trei facultăți — de pedagogie, medicină și zootehnie — cu 95 de studenți, în 1970-1971 cursurile celor 12 facultăți ale sale au fost frecventate de 3.000 de studenți. În timpul celor cinci ani de studii toți studenții primesc burse, al căror cantum se stabilește în funcție de rezultatele la învățătură. Au fost depuse eforturi financiare importante pentru a utiliza laboratoarele moderne care facilitează activitatea științifică a corpului profesional și a studenților. Rectorul universității participative a științei și culturii, în calitate de funcționar important al acestor instituții de învățământ, și anume desfășurarea planificată a lucrărilor de cercetări științifice. Profesorii, cercetătorii și studenții universității participative a științei și culturii au o activitate activă la soluționarea unor probleme ale economiei naționale. Astfel, cele 37 catedre specializate desfășoară intens activitate de cercetare cu caracter teoretic și practic în diferite ramuri ale științei și tehnicii. În urma rezultatelor obținute în ultimii ani, s-a încheiat practica angajării lucrătorilor de cercetare în baza unor contracte cu întreprinderi și instituții.

În ce privește legăturile universității cu instituții de învățământ din țările socialiste și din alte țări, acestea — după cum subliniază distinsul profesor de științe și tehnici, cum o continuă extinderea Vorbind despre multiplicarea contactelor în domeniul schimbului de studenți, tovarășul Dondogin Tevegmîd arată că în Ulan Bator sînt studenți români, iar colegii de-al lor, mongoli, învăță la București.

Președintele Marelui Hural Popular înfățișează apoi câteva aspecte ale activității înaltului for legislativ al țării, în care au fost aleși 297 deputați. Cele 11 comisii permanente ale Marelui Hural Popular reprezintă organisme de lucru care joacă un rol deosebit. În permanență creșterea, în controlul aplicării hotărârilor adoptate. În acest scop, grupuri speciale se deplasează la ministere unde ascultă de lucrurile care sunt de interes pentru activitatea legislativă și executivă respective. Pe plan extern, Marelui Hural Popular iine legătură cu forurile reprezentative ale altor țări.

Tovarășul Dondogin Tevegmîd a avut amabilitatea de a ne primi la Universitatea de Stat din

PE SCURT

PE SCURT